

Tiende søndag efter trinitatis 2024

Salmer: 747, 347, 592, 1, 376

Kom, Herre Jesus. Amen.

Ez 33, 23.30-33; Hebr 3, 12-14; Matt 11, 16-24

I Frankrig skete der under Hundredårskrigen – i landsbyen Domrémy – et mirakel, et under. En ganske ung pige ved navn Jeanne modtog et syn, hvor nogle underskønne skikkelser bad hende redde Frankrig fra englænderne og føre kronprinsen, dauphinen, til Reims for at blive kronet. Jeanne identificerede skikkelserne som ærkeenglen Michael samt de to helgener, Katharina af Alexandria og Margaretha, og da hun var fyldt 16 år, bad hun om foretræde for det franske hof i Chinon. Selv om hun mødte modstand i begyndelsen, lykkedes det hende at få nogle højtstående herrer til at tage hende alvorligt, og da hun hos borgmesteren i Vaucouleur forudsagde udfaldet af slaget ved Rouvray, fik hun foretræde for kronprinsen. Resten er historie. En

uformuende ung pige fra landet, ovenikøbet analfabet, blev optaget i den franske hær og udstyret med rustning, hest, sværd og banner, hvorefter krigslykken vendte, og selv om englænderne senere tilfangetog Jeanne og dømte hende til kætterbålet, udførte hun altså den opgave, der var blevet hende betroet. Jeanne d'Arc var et Guds mirakel, som betød, at der i dag findes et Frankrig, hvor der kan afholdes Olympiske lege, og i den seneste uges tid er jeg netop p.g.a. disse kommet til at tænke på Jesu veråb over Korazin, Betsajda og Kapernaum fordi de ikke omvendte sig ved de mægtige gerninger, Jesus havde udført i dem. Er man først blevet bekendt med Kristus uden at omvende sig, ja, så skal det gå en værre end selv de mest fordærvede byer fra bibelhistorien, som jo ikke kendte ham. Vi kan i dag derfor ikke komme udenom at tale om dommen, og så er det altid rart at kunne tage fat et andet sted end hos en selv, men vi ved jo også, at når vi udpeger splinten i vor broders øje, så kan det være, at vi har en formidabel bjælke i vort eget.

Og med dette i baghovedet vil jeg gå videre til mine betragtninger over Paris' fordærv. For da jeg på fjernsynet så en del af OLs åbningsceremoni i håb om at få et glimt af de danske sportsfolks entré på Seinen, var det ikke Jeanne d'Arc, der blev ihukommet, men snarere den revolutionære barbrystede Marianne med frygerhuen, revolutionens symbol; udover mange og ganske kedsommelige indslag, der bød på både overdådig rigdom hos Louis Vuitton, gadekunst, sang og dans en masse, var der også et indslag med et heavymetalband, som havde kvinder med hver deres afskårne hoved syngende i baggrunden. Dette indslag sluttede med, at der blev sprøjtet en slags blodkonfetti ud over scenekanten. Det var for mig at se usikkert, om det var en kritisk kommentar til revolutionen eller en hyldest. Jeg fik personligt en ubehagelig smag i munden og forlod derfor skærmen før det danske indtog, men jeg kan forstå, at det, der efterfølgende har fyldt i debatten, var en angivelig LGBT+karikatur af Leonardo da Vinci's maleri, *Den sidste nadver*. Det var vist ikke

meningen, at det skulle krænke nogen, det skulle være en hyldest til kærligheden, festen og mangfoldigheden, men tilbage står, at åbningsceremonien viste en kristenhed, der er tømt for andet indhold end os selv.

På baggrund af dagens tekst er der i øvrigt flere forhold ved afholdelsen af legene, som er ganske interessante. Af begrundet angst for terrorisme kan legene nemlig kun afholdes under nærmest undtagelseslignende tilstande, og kombinationen af overdådighed, kunstnerisk, seksuel og politisk frigjorthed i åbningsceremonien virkede nærmest påtaget insisterende og udstillede dermed den løgn, vi har levet på i mange år: påstanden om, at terrorister og andre mørkemænd ikke skal forhindre os i at leve, som vi har lyst til. Og hvis vi tager Jesu ord om den slægt, der mente, at alvorsmanden og asketen Johannes Døber var besat, medens Jesus var en frådser, som omgikkes de forkerte mennesker, og sætter dem ind i vor tid, så tror jeg, at olympiaden i Paris kaster lys over vor egen slægt

og dømmes os. For det verdsliggjorte Frankrig, der dyrker den blodige bastille og ikke underer i Domrémy, vil helst lytte til og se sin egen storhed, nærmest som vi hørte det hos Ezekiel:

»De handler efter deres egne elskovsord; de jager efter vinding. For dem er du som en, der synger om elskov med dejlig stemme til smuk musik; de hører på dine ord, men de handler ikke efter dem.«

Vi vil ikke se faren ved islam uden at hævde, at der også findes onde og lovtro kristne, og vi vil helst gøre lidt grin med Jesus eller forme ham i vort eget billede som i tilfældet med nadverseancen. Man kan så tænke over, at der op til legene blev fjernet nogle tusind hjemløse fra Paris' gader, så de ikke kom i vejen for festlighederne. Ak ja, *»de hører på dine ord, men de handler ikke efter dem.«*

Derfor taler Jesus til os i dag, endskønt det er nogle andre byer i en anden tid, vi hører om. For de mægtige gerninger, han udførte i Korazin, Betsajda og Kapernaum, hører jo ikke kun den tid til. Den parisiske

åbningsceremoni er således et billede på vesten og vor tid, for nu at tale om bjælken i vort eget øje.

Men selv om vi tror os hævet over dommen, så undgår vi den ikke, og dog skal vi i dag vide, at selv i dommen vil Gud være vor frelser. Det er aldrig for sent at omvende sig, og når det sker, er det en af Guds mægtige gerninger, for mennesker kan være så ufattelig tykhudede, døve og blinde for Gud. Derfor skal vi til slut høre, hvad en dansk, falden kongedatter kunne skrive til sine børn om sin Gud. En Gud, som hun fandt, da hun faldt dybt. Leonora Christina, Christian den 4.s forkælede yndlingsdatter, fyldte længe sit liv med intriger og ligegyldigheder. Hun mistede enhver retningssans, mens hun sammen med sin fornemme og magtfulde mand valgte landsforræderiet, en handling, som førte til et 22 år langt fangenskab i en enecelle uden vinduer i Blåtårn, hvor hun ikke blev behandlet godt. Det var en dom, som nok ikke alene handlede om landsforræderi, men også om hendes svigerindes,

dronningens, ikke ganske ubegrundede had til hende. Jeg har ikke hørt om andre end Leonora Christina, der er kommet ud på den anden side af et sådant fængselsophold med forstanden i behold. Alligevel kunne hun efter 11 år skrive således til sine børn om Guds godhed mod hende:

»[Gud] har været mægtig udi mig svage og bevist sin kraft udi mig, det allerskrøbeligste redskab. Thi hvorledes havde det ellers været muligt, at jeg havde kunnet modstå så mange overstore, pludselige og uforudseelige, ulykkelige tilfælde, om hans Ånd ikke udi mig har gjort sin virkning? Gud var den, som selv trådte ind med mig af tårndøren, han var den, som rakte mig sin hånd og stred for mig udi misdædernes fængsel, som kaldes den mørke Kirke. Han har siden stedse, nu næsten elleve år, været indenfor mine fængselsdøre og udi mit hjerte, har styrket, trøstet, kvæget, ja ofte endog glædet mig. Gud har gjort forunderlige ting imod mig, thi det er mere end ubegribeligt, at jeg har kunnet

overleve så store ulykker, som er kommet over mig, og min fornuft, sind og sans. (...) Gud alene Æren!«

Dommen, ikke bare den verdslige, men også den himmelske, havde ramt den hovmodige kongedatter, men netop i dommen lærte hun Gud at kende som den, der rejste hende op. Det skrev hun om i sit jammersminde, så den mørke kirke blev til en troens fakkell. Jeg synes, at vi skal nyde at se de olympiske leges mange sportsgrene, for menneskets lyst og evne til at lege er jo givet af Gud, og derfor skal vi huske at danse, når der spilles på fløjte. Men når den olympiske ild om nogle uger slukkes, så brænder Leonora Christinas fakkell stadig for den, som længes efter at se den, og jeg tror, at vi alle vil have godt af at løfte blikket mod den.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.